

Tin Tức khắp nơi

MADE IN CHINA: SỰ THẬT KINH HOÀNG!

Dr. Wang Bin

Lời giới thiệu: Thế giới câm nín, mù lòa trước tội ác...

Một chế độ tàn độc, phi nhân như dã thú lại có ghế ngồi trong LHQ trong vai trò thành viên thường trực có quyền phủ quyết những chuyện sinh tử của nhân loại... là một chuyện nghịch lý, lạ lùng.

Lương tâm nhân loại, nếu không bị vấy bẩn bởi quyền lực hay đồng đô-la... không thể bịt mắt lạng thính trước những hành xử tàn bạo, phi nhân của tà quyền Bắc Kinh đối với Pháp Luân Công và nhân dân Trung cộng, chưa kể tham vọng thống trị thế giới.

Những sản phẩm rẻ mạt “made in China” bán trên thị trường thế giới một số có bàn tay, mồ hôi, nước mắt... của các tử tội, tù nhân bất hạnh Hoa Lục, mua các sản phẩm này cũng là một trong những hình thức đồng lõa với tội ác của nhà cầm quyền Trung cộng.

Tẩy chay thực phẩm, sản phẩm “made in China” là điều phù hợp với lương tri và đạo lý.

***Ai yêu nghĩa địa tha ma
Cứ ăn thực phẩm China Tàu phù
Ai người trí óc không ngu
Tẩy chay sản phẩm Tàu phù China!***

Tôi, kẻ viết những dòng này vô cùng phẫn nộ và đau xót sau khi đọc bài viết của Dr. Wang Bin... Nếu trong một thời điểm nào đó mà VN bị CSVN giao cho Tàu cộng, những gì có trong bài viết của Dr. Wang Bin không ai cấm nó không đổ lên đầu dân Việt Nam, một lãnh địa tự trị dưới lá cờ máu 5 sao vàng của tà quyền Bắc Kinh...

Hải Triều
Nhóm nhà văn quân đội

***** 🚫 *****



Trong những năm 2000 và 2001, Phòng cảnh sát Bắc Kinh thuộc Phân cục bảo an quốc gia Trung Quốc đã bắt một lượng người trí thức tu tập Pháp Luân Công, bao gồm các giáo sư của các trường đại học. Họ bị tra tấn cho đến khi họ chấp nhận “cải tạo”. Điều này đã được ĐCSTQ công bố trên toàn thế giới rằng đó chỉ là một biện pháp nhẹ nhàng như “làn gió và mưa phùn ngày xuân”. Tôi là một trong số đó.

Tôi đã bị nhốt trong một phòng giam mờ tối dành cho tù nhân bị kết án tử hình với khoảng 30 tù nhân khác đang chờ hành quyết. Căn phòng chỉ khoảng 30m vuông. Lần đầu tiên khi tôi bị đưa vào căn phòng này, tôi có thể ngửi thấy mùi của đủ loại phân, nước tiểu, thịt thối, mốc và các thứ khác... Sau một vài tháng, tôi không thể ngửi được mùi gì nữa. Tôi đã quen với cái mùi vôn ngập tràn nơi ấy.

Ở đó yên tĩnh đến mức người ta có thể nghe được tiếng lá rơi. Mọi người tận dụng sự yên tĩnh để ngẫm nghĩ về quá khứ của mình. Ngày qua ngày, với nhiều người, là sống trong chờ đợi thời khắc hành quyết cận kề.

Những Cái Cửa

Phòng giam có hai cửa, một trước một sau. Cánh cửa trước là cánh cửa bằng sắt rất dày và một hàng rào sắt. Cửa sau cũng là cửa sắt dày và to như cửa trước. Cửa trước là nơi các tù nhân bị hộ tống vào và cũng là nơi bị kéo đi hành quyết.

Mười cảnh sát có vũ trang đứng gác ngoài cửa ngăn không cho tù nhân chạy trốn. Mỗi khi cửa mở cũng đồng nghĩa sẽ có một ai đó sắp chết.



Không Khí và Mặt Trời

“Mở nhà lao!” một tiếng hét lớn của cảnh sát đứng trên đầu. Nó phá vỡ dòng suy nghĩ của tôi và sự yên tĩnh của căn phòng. Những tù nhân lờ thối, xám xịt bắt đầu hiện lên tia hy vọng trên khuôn mặt họ. Từng người một, các tù nhân bước ra theo cửa sau. Họ cúi

đầu lễ phép tỏ thái độ hàm ơn với cảnh sát. Rồi họ nhanh chóng bận rộn kiếm một nơi có nhiều ánh nắng.

Tôi đã bị sốc trước những gì nhìn thấy vào lần đầu tiên được ra khỏi phòng giam. Điều đầu tiên các tù nhân làm là trút bỏ quần áo. Những vẩy nến, ghẻ lở và các vết lở loang trên cơ thể họ bị phơi bày đầy đủ. Thực ra, điều ấy cũng không đáng ngạc nhiên lắm.

Sống Sốt và Lao động

Nếu không bị kết án tử hình, tù nhân sống sốt trong trại tạm giam sẽ bị gửi đến các nhà tù để thi hành bản án và làm nô lệ lao động. Họ mang theo các căn bệnh truyền nhiễm và bệnh tình dục đến các nhà tù, trong khi họ làm ra các sản phẩm giá rẻ với một số lượng lớn. Một số lượng sản phẩm lớn đến kinh ngạc được làm ở Trung Quốc là được sản xuất trong những nhà tù và trại cải tạo lao động.

Vào tháng 5 năm 2002, tôi bị đẩy đến Phòng Hồi hương tội phạm Bắc Kinh với nhiều học viên Pháp Luân Công khác. Chúng tôi được chuyển sang nhà tù địa phương để chịu nốt bản án. Qua nếm trải này, tôi đã thực sự kinh nghiệm được thế nào là lao động cưỡng bức trong tù.

Chúng tôi đã phải lao động không ngừng nghỉ. Công việc hàng ngày kéo dài từ 15 đến 16 tiếng. Nếu ai đó không hoàn tất công việc được giao, anh ta sẽ bị trừng phạt bằng cách phải “hát cho đến sáng”, tức là anh ta phải tiếp tục làm việc và không được ngủ. Căn phòng chật ních người, và tù nhân không có thời gian để vệ sinh cá nhân. Họ đếm từng ngày với những bệnh tật trở nên tồi tệ ngày này qua ngày khác.

Tôi bị bắt chỉ vì tập Pháp Luân Công. Tôi không hề phạm tội. Do vậy, tôi tự coi bản thân mình như một “phóng viên” được gửi tới đây để nghiêm túc quan sát những gì diễn ra quanh tôi. Tôi nuôi nâng hy vọng rằng một ngày nào đó những chứng kiến của bản thân mình sẽ được đưa ra công chúng để mọi người có thể hiểu rõ hơn những gì đang diễn ra trong trại cải tạo và nhà tù Trung Quốc hôm nay.



Từ đồ giáng sinh cho đến đồ lót

Chúng tôi được giao đủ việc: đóng gói đồ lót phụ nữ, sao chép băng đĩa nhạc và hình, dán nhãn bao bì sản phẩm các loại, gấp sách, đóng sách, làm thuyền đồ chơi, làm các đồ chơi giáng sinh và nhiều thứ đề xuất khác nữa. Tôi đã tham gia tất cả các lao động chân tay ấy và hiểu rõ từng công đoạn cũng như quy trình tại đó.

Vào một mùa hè nóng bức, quản lý nhà tù bắt chúng tôi đóng gói đồ lót cho hãng Gracewell. Trời rất nóng nhưng các tù nhân đã lâu không được tắm rửa. Họ gãi khắp người trong khi phải lao động chân tay. Một số tù nhân luôn tay gãi chỗ kín. Và khi họ lôi tay ra, tôi thấy có cả vết máu trên móng tay của họ. Tôi không rõ rằng các quý bà có thật sự xinh đẹp (graceful) khi mặc đồ lót này hay không.

Một dịp khác, tù nhân phải đóng gói món đồ ăn mang tên “Orchid Beans” cho một hãng tư nhân nhỏ nào đó. Món snack này làm từ đậu tằm. Họ chở hàng xe tải đậu tằm tới nhà tù. Tại đây đậu tằm được ngâm trong các thùng nước lớn cho đến khi nó nở ra. Nhiều lúc tù nhân đổ cả nước lẫn nước tiểu vào thùng ngâm đậu. Sau khi đậu đã nở, tù nhân sẽ bóc đậu bằng một bộ dao chuyên dụng, sao cho cho hạt đậu được bóc vỏ theo cách để lại một “vòng vàng” quanh hạt đậu trông thật ngon mắt. Nhưng thực ra nó rất bẩn. Công đoạn cuối cùng là bỏ đậu tằm vào rổ.

Mỗi tù nhân được giao tối thiểu 10,000 hạt đậu tằm trong một ngày. Khi hồi hả làm cho xong, thì những thứ như rỉ mũi, nước dãi của tù nhân cũng lẫn cả vào đậu. Các hạt đậu đã qua xử lý ấy được cho vào túi, chuyển tới kho chứa, rồi được rang lên. Sau khi rang, đậu tằm trông vàng ươm, được đóng vào bao bì đẹp mắt và bán cho khách hàng.

Đậu tằm là một món hàng bán chạy và đem lại lợi nhuận lớn cho hãng kinh doanh. Tôi thấy ở Mỹ quốc này, nhiều người xài món đậu tằm nhập khẩu từ Trung Quốc, và tôi tự hỏi không biết họ có đang ăn món đậu tằm xuất xưởng từ nhà tù nơi mình từng ở hay không.

Năm nào cũng vậy, rất nhiều đồ giáng sinh được xuất khẩu từ Trung Quốc sang các nước tây phương. Có lần chúng tôi phải làm bóng đèn. Hàng ngày tù nhân phải nối dây đồng và quấn chặt ở xe tăng đồ chơi theo một mẫu hình cố định và nối bóng đèn vào đó. Tay của họ thường là rướm máu. Cũng không cần phải nói, có nhiều bệnh truyền nhiễm tình dục mà tù nhân mang theo cũng đã dính lên bóng đèn và đồ chơi.

Một lần khác chúng tôi phải khâu các hạt cườm thành chuỗi để làm đồ nữ trang. Các tù nhân dùng kim và dây để luồn qua các hạt cườm đủ loại màu sắc, rồi sau đó kết nút dây lại. Các chuỗi hạt trông thật sắc sỡ đẹp mắt. Nhưng tôi mong rằng các quý bà không đeo chúng trên cổ và các cháu bé không đút chúng vào miệng.

Trải nghiệm của tôi tại trại lao động ở Trung Quốc

Cô Chen Ying đã bị giam cầm ba lần chỉ vì tập Pháp Luân Công. Cô đã bị nhốt trong trại lao động cưỡng bức khoảng một năm khi mà cô thăm gia đình tại Trung Quốc. Cai tù cưỡng bức tiêm những thứ thuốc độc hại vào thân thể, tác hại lên phần thần kinh nửa bên trái thân thể của cô, gây chứng co giật. Hiện nay cô Chen sống tại Pháp.

Tôi bị cầm tù từ tháng 11-2000 đến tháng 11-2001 vì không chịu từ bỏ tập Pháp Luân Công. Trong thời gian đó, tôi bị cưỡng bức lao động khổ sai tại Nhà tù Tuanhe và trại lao động cưỡng bức Xin'an tại Bắc Kinh.

Những sản phẩm tại Nhà tù Tuanhe ở Bắc Kinh

- Đóng gói một số lượng rất lớn dưa (loại dùng một lần rồi bỏ). Hầu hết là để xuất khẩu, rồi được dùng trong các nhà hàng, khách sạn.
- Làm gói quà tặng “Florence Gift Packages”

Tại trại lao động Xin'an ở Bắc Kinh

- Đóng gói một số lượng rất lớn dưa (loại dùng một lần rồi bỏ). Hầu hết là để xuất khẩu, rồi được dùng trong các nhà hàng, khách sạn.
- Đan áo len.
- Đan khăn len (xuất khẩu sang Châu Âu).
- Bộ đồ nệm thêu móc để kê tách trà.
- Thêu mũ cho một hãng tại Qinghe, Bắc Kinh.
- Thêu đệm ngồi.
- Nhặt sạch các thứ vương trên áo len trước khi xuất xưởng.
- Làm rất nhiều dép lót đi trong nhà. Công việc chủ yếu là dán đế dép. Giới chức coi tù đòi hỏi phẩm chất cao. Lúc đó là lúc nóng nhất vào mùa hè. Nhiều học viên Pháp Luân Công và tôi ở trong các phòng giam nhỏ bé chật chội sặc mùi keo dán đến ngạt thở. Mỗi bận phải sản xuất là chúng tôi bị bắt làm đến nửa đêm hoặc 1 giờ sáng.
- Làm thú nhồi bông: thỏ, gấu, cá heo, chim cánh cụt... Công đoạn chủ yếu là nhồi các thứ vào trong, khâu kín lại, dán mắt dán miệng cho con thú nhồi...



Điều kiện vệ sinh tại trại lao động

(1) Nhà tù Tuanhe, Bắc Kinh

Tôi bị nhốt cùng với hơn mười học viên Pháp Luân Công khác trong một phòng giam khoảng hơn 10 mét vuông. Chỉ có tám chiếc giường nhỏ trong phòng, vì vậy một số phải ngủ dưới sàn. Chúng tôi làm tất cả mọi việc trong một gian phòng ấy: lao động, ăn, uống và đi vệ sinh. Do vậy có rất nhiều ruồi muỗi. Chúng tôi chỉ được phép ăn vào một số thời gian đã định. Phải tiết kiệm nước từng chút một vì rất thiếu nước. Cai tù không bao giờ cho phép chúng tôi rửa tay trước khi ăn. Sau khi ăn, chúng tôi phải quay lại lao động ngay. Hai ngày một lần, chúng tôi được dành ra 5 phút để làm vệ sinh cá nhân. Hết 5 phút, cai tù bắt chúng tôi phải dừng ngay để quay về phòng giam, và không được mang theo nước. Ai không hoàn tất công việc được giao sẽ bị cấm vệ sinh cá nhân.

Do vậy, mọi người phải làm cho xong. Chúng tôi phải dậy từ sớm và làm đến khuya, không còn thời gian rửa ráy. Có định ra một số thời điểm cố định để dùng toa-lét, nhưng ngay cả như vậy, cũng phải xin phép cai tù rồi mới được đi. Mỗi lần như vậy được phép trong 2 phút. Vì thế, nhiều người không kịp đi nặng xong đã hết giờ. Chúng tôi chỉ được phép ngủ vào một thời gian nhất định. Nếu chưa đến giờ thì không được ngủ, chỉ có thể co ro lại nghỉ. Ban đêm, lính gác vẫn luôn canh chừng, và chúng tôi được cấp một cái bô để dùng vào đêm. Lính gác luôn coi xét cả khi chúng tôi ngủ.



Chúng tôi chỉ được phép ngủ rất ít, và bắt buộc lao động ngay từ khi mới mở mắt tỉnh dậy. Tay của tôi bị nứt nẻ, rướm máu và rộp nhiều chỗ vì phải lao động cực nhọc nhiều giờ mỗi ngày làm đũa. Tôi thường phải làm tới nửa đêm. Chúng tôi không được ngủ khi chưa làm xong việc. Chúng tôi bị bắt ép làm 16 giờ đồng hồ mỗi ngày. Điều kiện vệ sinh cực kỳ thấp kém. Mặc dù trên bao bì của đũa ghi rằng sản phẩm đã được tẩy trùng, có thể dùng ngay xong rồi bỏ, nhưng thực ra toàn bộ quá trình sản xuất cực kỳ dơ dáy. Chúng tôi không hề được rửa tay và những chiếc đũa được đóng gói ngay trên sàn. Nhà tù Tuanhe chỉ biết có tiền lời mà không xét gì tới yêu cầu vệ sinh của người tiêu dùng, và họ đã làm điều xấu này một cách ngang nhiên. Rất nhiều nhà hàng, khách sạn tại Bắc Kinh vẫn đang sử dụng loại đũa này. Thậm chí đũa của Trung Quốc còn được xuất khẩu.

Nữ học viên Pháp Luân Công bị bắt làm các việc nặng nhọc. Chúng tôi bị bắt phải mang vác những thùng và bao hàng nặng cỡ 50kg. Phải khuân vác chúng lên xe và xuống xe. Chúng tôi bị bắt phải đào lỗ, trồng cây và chuyên chở phân bón. Cảnh sát cai ngục tùy tiện sử dụng nhân công tù nhân phục vụ để kiểm tiền bất chính. Chúng tôi bị bắt buộc lao động nhiều giờ mỗi ngày, nhưng không bao giờ nhận được một xu tiền công.

(2) Trại cải tạo Xin'an ở Bắc Kinh

Lao động khổ sai thực chất đã khiến cả thể xác và tinh thần chúng tôi bị giam cầm. Cảnh sát ngăn cản không cho chúng tôi ngủ ngoài giờ được phép. Còn khi có việc thì chúng tôi phải làm ngày làm đêm để thỏa mãn số lượng, chất lượng sản phẩm trong thời gian ngắn nhất.

Tất cả công việc trong trại cải tạo đều là lao động căng thẳng. Các học viên Pháp Luân Công phải làm việc đến nửa đêm trong ánh sáng mờ tối. Ai cũng phải hoàn thành công việc của mình. Nếu không xong phần việc được giao, thì không được ngủ, mà phải thức để làm cho xong. Một lần chúng tôi phải làm đồ khuyến mại cho hãng Netslé, đó là những tấm thẻ và đan. Để thỏa mãn thời hạn giao hàng, chúng tôi bị bắt phải làm ngay cả khi đi vệ sinh cho tới hai giờ sáng.

Đôi lúc phải làm thâu đêm cho tới sáng. Họ không cho chúng tôi thời gian dù chỉ để suy nghĩ một cách cẩn thận mọi việc. Họ dùng lao động liên miên làm một phương pháp kiểm chế tư tưởng của tù nhân. Không còn thời gian suy xét, không còn thời gian để trao đổi với nhau. Cảnh sát dùng những tội phạm nghiện hút để “chuyển hóa” và theo dõi các học viên Pháp Luân Công. Họ muốn chúng tôi biến thành những cỗ máy chỉ biết làm việc.

Mùa hè khi tới những hôm trời nóng, có một số tù nhân không chịu nổi nên đã ngất đi. Nhiều học viên Pháp Luân Công đã phát bệnh như bệnh tim do làm việc quá sức. Thân thể bị biến dạng.

Tại sao chúng tôi gửi bài báo này?

Cuộc sống lành mạnh của chúng ta đòi hỏi không khí và nước trong lành để sống; và hiểu biết về sự thật cũng là điều không thể thiếu.

Mùa xuân năm 2003, khi toàn thế giới bị chấn động trước virus bí hiểm SARS, thì bác sĩ giải phẫu Jiang Yanyong tại Bắc Kinh, nghe theo lương tri của mình, đã tìm cách thông báo cho toàn thế giới về nguy cơ lây nhiễm trên diện rộng của căn bệnh chết người ấy. Kết quả ông đã bị giam lỏng tại nhà. Cộng đồng quốc tế trao cho ông nhiều giải thưởng, nhưng rất ít người biết rằng ông không có mặt để nhận những giải thưởng đó.

Liệu chúng ta còn cơ hội có được một bác sĩ Jiang thứ hai nếu dịch cúm gia cầm lại nổ ra?

Tháng Chín năm 2005, Yahoo đã cung cấp cho chính quyền cộng sản tại Trung Quốc những thông tin cá nhân để qua đó ĐCSTQ kết tội nhà báo Shi Tao vào tội danh “tiết lộ bí mật quốc gia”. Giờ đây, ông đang ngồi trong trại giam với bản án 10 năm tù.

Liệu chúng ta còn cơ hội để biết những “bí mật quốc gia” ấy không? Như sự thật về bệnh AIDS ở Trung Quốc? Liệu có còn bác sĩ Jiang thứ hai hay không?

Dr. Wang Bin

<http://nsvietnam.blogspot.com>

Nguồn: Internet e-mail by VNSN chuyển
<http://nsvietnam.blogspot.com>

Đăng ngày Thứ Năm, November 12, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH